

Jelentéktelen történet

Csak halkán, csak csöndesen, csak elmesélném jelentéktelen történetemet. Senkit sem szeretnék zavarni, kérem, csak úgy mellékesen, csak véletlenül megemlítve mesélnék magamról.

Nem vagyok nagyon idős, egészen fiatal vagyok, „mai csirke”, ahogy mondani szokás. Én nem követeltem, hogy ebbe a világba kerülhessek, kérem. Én igazán, még csak nem is kértem, mert nem akartam zavarni senkit, vagy ég ne adja, nehézséget okozni bárkinek is. A létem ténye amolyan véletlenforma. Én ebbe a világba csak úgy belecsöppentem, kérem. Behullottam, akár így is mondhatnám. Mindemellett roppant boldog voltam, hogy lehetőséget kaptam.

Gyönyörű ez a világ. Igazán szép. Egy kicsit hűvös, de ez engem, cseppet sem zavar. A körülöttem zajló játék öröme engem is gyönyörködtet. A sokféle ember és állat, és szín, és hang, mind-mind lenyűgöző. Már ha szabad, ha megengedik, hogy ilyen heves érzelmekkel operáljak. Én, kérem, őszinte vagyok, talán kicsit naiv is. Őszintén hittem, kérem, hogy ez a világ csodálatos, hogy ebben a világban nincsen se rossz, se gonosz. De tudják mit? Már elnézést, hogy ezt így, ilyen kendőzetlenül, hogy csak úgy bele az arcukba, de kérem, muszáj ezt így... Tévedtem.

Én kérem, csak álldogáltam itt, szerényen, senkit sem bántva, folyton igyekezve, hogy ne legyek láb alatt. Én csak élveztem itt az életet a társaimmal együtt. Én csak itt éltem a lehetőséggel, ha már így esett, kérem. És egyszer csak lerúgták a fejemet, kérem. A fejemet. Akárhogy is vesszük, kérem, ez mégis csak gyalázat, már ha megengedik, hogy ilyen erős kifejezéssel éljek.

Mondják meg, kérem, már ha ráérnek, ha nem okoz problémát, mondják meg, miért kellett lerúgni a fejemet? Nem volt az jó helyen? Most, darabokra hullva, messziről szemlélve a fejeten, csonka testemet, határozottan állítom, kérem, hogy nagyon is jó helyen volt az a fej. Az én fejem. Akkor mondják meg kérem, ha nem háborodnak fel a pimaszságomon, mégis miért kellett lerúgni a fejemet? Csak mert velem meg lehet ezt tenni, kérem? Csak mert én itt állok, a világnak és a szépnek örülve, senkit sem bántva és azon igyekezve, hogy ne legyek láb alatt? Ezért kellett, kérem, lerúgnia fejemet? Csak mert le lehet, rögtön le is kell rúgni? A fejemet? Egy napot sem éltem, kérem, és ezt tették velem. És mi okból? Mert kellett a répám? Hát kérem, ez a világ csak a répákról szól? Hitvány egy csoda ez, ami velem történt, kérem, már ha nem okozok csalódást a megállapításommal. Nem is bánom, hogy olvadni kezdtem,

kérem. Ne vegyék zokon, igazán ne nehezteljenek, de remélem, legközelebb egy szebb világba hullok.

Igen mély és őszinte tisztelettel, egy Átlagos Hóember

